

отъ естественитѣ условия за такава индустрия. Тамъ нѣма тепавици и бари, нито изобилна и доброкачествена вода.

Въ Ямболъ имало много преселени сливенци. Още по-преди се каза, че съ разсипването на Сливенъ, частъ отъ сливенци сж били принудени да търсятъ другаде убѣжище. Самото предание казва, че рода на болярката Дража избѣгналъ въ Ямболъ, вѣроятно като градъ, който се сдобилъ съ войнишки правдини по-рано отъ Сливенъ.

Ржчната индустрия въ Котелъ не можа да се обърне на фабрична, както въ Сливенъ, едно преди преселването на заможнитѣ котленци-караабаджии въ Доброджа, като скотовѣдци и едри тамъ земеделци и друго, поради консервативния духъ въобще на котленци. При това, трѣбва да се прибави и конкуренцията на Сливенъ, която съсипала зараждащата се ямболска ржчна индустрия, па и самата по-голѣма доброкачественостъ на сливенскитѣ аби и кѣбета.

Съобщенията на Сливенъ съ потрѣбителнитѣ абаджийски тържища сж били по-прави и кжси, нежели тия на Котелъ. Както тамъ, тъй и въ Сливенъ, доставката на овалаяни *ямурлуци* за турското правителство е ставало по силата на „мирия“ (публична доставка отъ мѣстното тържище). Особни за това турски чиновници (*абѣ-меймуру*) идатъ въ самия пазаръ и поржчватъ доставката, напимѣръ 50,000 *ямурлуци*, които да се приготвятъ въ даденъ срокъ (три или повече месеца). Явяватъ се предприемачи обикновенно самитѣ производители, съ пообщо име *караабаджии* и се надпреварватъ кой по-рано и на по-износна цѣна да достави поржчката, сдружени обикновенно по нѣколко души, и раздаватъ вълна на разни домакинства за изпридане и изтъкаване. Единъ *ямурлукъ*, обикновено *сива абѣ*, дългъ 12 аршина, а широкъ 1 аршинъ (не овалаянъ, а овалаянъ 8 аршина), срѣдно се е продавалъ 70 гроша. Тѣй изложенитѣ *ямурлуци* сж се складували по ханищата, въ конака, а най-вече въ *Дебоя*, отъ гдето се занасѣли въ Одринъ, Цариградъ, М. Азия и т. н.¹⁾ Вънъ отъ държавнитѣ поржчки, сливенци сж насмогвали и на частни търговци, особено на тѣй нареченитѣ *лазовци* и на други търговци изъ Гърция, Армения, Сирия и т. н. Даже *лазовцитѣ* си имали свой „ханъ“ въ града, нареченъ „Лазовския“ (билъ срѣщу „Абапазаръ“, до работнишкото читалище, надъ „Голѣмата вада“.

Още отъ даннитѣ на Х. Калфа се видѣ, че презъ неговия вѣкъ (XVII-я) най-голѣмия поминѣкъ въ Сливенъ е билъ *абаджилѣка* — изработването на разни вълнени платове, наречени съ общо име *абѣ*, което име Хамеръ превежда съ нѣм-

¹⁾ Предназначенитѣ за държавата *абѣ* се наричали *мирийски* и сж се складирали, като вече окончателно готови за преносъ, въ *Дебоя*, гдето ги броялъ и оцѣнявалъ особенъ чиновникъ, наричанъ „ферялия“. (?).